

BUĞU

Fikri ÖZÇELİKÇİ

- Kış geldi yine, üşüyorum baba. En çok da kalbim üşüyor.

Mevsim kış ve hava soğuk. Gün ışığı, yerini akşamın hoyrat alacasına bırakıyor. Akşam, hep olduğu gibi, kara bir kartal gibi vahşice iniyor yeryüzüne. Hava soğuk. Oradan oraya durmadan koşuşturan yüzleri toprak kadar yorgun insanlar, üşüdüklerinin farkına bile varmıyor telaştan. Ağızlarından koyu ve soğuk bir buğu tabakası yükseliyor havaya, dokunsan kırılacak kadar koyu bir buğu.

Evinizin de yer aldığı sokağın köşesinde bulunan eski çöp kutusundaki çöpleri karıştırıyor aç kediler. Kediler, sadece aç değil, saldırganlar aynı zamanda. Yırtıcılar. Buldukları yiyeceklerden fazla pay kapmak için birbirlerine hücum ediyorlar. Fırsat bulduklarında bir şeyler yiyor, arada da salyalarını akıtarak hırlaşıyorlar. Kedilerin bu kargaşası, yolunu şaşırıp sokakta karnını doyurmaya çalışan bir kanadı kırık gibi duran alaca kuşu ürkütüyor. Kuş havalanıp kaçıyor oradan. Rüzgâr kırıyor yaprakları. Ortalık savruk, dağınık.

İnce parmaklarıyla buğulu cama durmadan şekiller çiziyorsun. Çiçek şekilleri, kuş şekilleri, parkta oynayan çocuk şekilleri, yatağında hasta yatan ve acı acı gülümseyen anne şekli... Çizdiğin şekiller tamamlanınca şöyle bir geriye doğru çekiliyor; çizdiklerine dikkatlice bakıyorsun. Bir yerde bir fazlalık görüyor, o fazlalığı siliyorsun. Birden canlanıyor bu şekiller. Hepsi birden gülümsüyor, senin ilgini bekliyor.

Her şeyi elinin tersiyle bir kenara itiyor ve sonra buğuya çizdiğin bu anneyi yatağından kaldırıyor; elinden tutuyorsun. Birlikte parka gidiyorsunuz. O, bir banka oturuyor parkta, oynayan çocuklara bakıyor sevgiyle. Sen de bir kenara

çekilip oynuyorsun oyuncaklarınla, kaydırdan kayıyorsun. Birkaç çocuk daha var parkta, onlarla hemen kaynaşıp oyun kuruyorsun. Arada annene bakıyorsun, yitip gitmiş mi diye? Gitmemiş. Bir banka oturmuş sana sıcak sıcak gülümsüyor. O gülümsemeyi gördükçe için ısınıyor. Her şey güzel geliyor sana. Bir ara bir kuş sesi duyuyorsun. Başını çevirip kuşa bakıyorsun. O da buğudan çıkıp gelmiş buraya. Birbirinize gülümsüyorsunuz. Her yer bahar bahçe oluyor bir anda. Neşeli, şen şakrak oyunlar buluyor, bir çocuk nasıl sevimli şımarırsa, öyle şımarıyorsun. Ama bu uzun sürmüyor. Her yere olduğu gibi, parka da akşam iniyor. Eve dönmek gerek. Bir daha bakıyorsun annene. Sana sıcak sıcak gülümsüyor hâlâ. Bu gülümsemeyi de alıp geri dönüyorsun.

Her bir şekli çok dikkatli çiziyorsun. Bir yanlış çizim onların canını yakacak diye endişe ediyorsun. Şekiller çizdiğin işaret parmağının ucu ıslanıyor, üşüyor. Çizdiğin beyaz kuşlardan birisi şimdi kanat çırpıp uçacak diye bekliyorsun, dikkatlice bakıyorsun ona. Uçsun diye bekliyor, bekliyorsun...

Yalnızsın.

Karanlıkla birlikte daha çok üşüyorsun. En çok da yalnızlık üşütüyor seni. Sadece ince parmakların değil, ruhun ve kalbin de üşüyor. Öyle çok üşüyorlar ki, yanıyorlar sanki.

Böyle amaçsızca duruyorsun bir süre. Sonra deri kaplı sandalyeye oturup masadaki kitapları karıştırıyorsun. Bir şeyler okuyasın yok. Sonra önüne bir defter açıyor, kalemi eline alıp bir şeyler yazmaya başlıyorsun. Yazılarla kurduğun dünyanın hoşuna gittiğini hatırlıyorsun. Yazıyorsun ama ne yazdığını önemsemiyorsun bile. Kalemın sayfalarda akıp gidiyor.

Kara yazılar beyaz sayfada...

İsteksizce ve amaçsızca yazıyorsun. Bir süre sonra karalamalara dönüşüyor bu eylem. Karalıyor, karalıyorsun sayfayı. Bir şekil çıkıyor sonra ortaya, öksüren bir anne resmi. Bu görüntü seni ürpertiyor, irkiltiyor.

Hem ortaya çıkan görüntüden hem de soğuktan ürperiyorsun. Soğuk, bir kış sızısı olup yürüyor şimdi damarlarına. Sanıyorsun ki soğuk her yeri kuşatıyor. Mesela bir ok olup saplanıyor kuşların kanatlarına. Güzel bir şiir, şairinin dudaklarında bir mırıldanmadan ibaret kalıyor ve hiç kimse şahit olmuyor buna. Sen üşüdün diye bir papatya beddua ediyor bu şehre. En güzel vedaların gizemli anlatıcısı çekip gidiyor sessizce. Çiçeklerin isimlerini unutuyor bir anda genç kızlar. Ergen çocuklar büyük bir hayretle bakıyor hayata. Bir şehir aniden karanlıklara gömülüyor. Yalnızlığını hiç kimse bilmiyor. Bitmeyen hüznler gelip seni emzi-

riyor ve sen bu hüznlerle büyüyorsun. Çocukluğunu yaşamak istiyorsun. En çok da bir ana kucağının sıcaklığını...

Soğuk ve sen hep üşüyorsun. Ruhun, kalbin, duyguların üşüyor. Odanın duvarları da soğuk ve çıplak. Gözünü bu soğuk duvarlara dikiyorsun.

Yalnızlığını yaşadığın odanın duvarları, tavadaki çıplak lambanın umursamaz ışığıyla sarı sarı aydınlanıyor ve sen o son masalı annenin yorgun sesinden dinlediğinden beri bu odadan çıkmıyorsun. Çıkarsan, annen bir daha hiç gelmeyecek diye düşünüyorsun. Duvardaki raflarda kitaplar, oyuncaklar, rengârenk, çeşit çeşit aksesuarlar var. Hepsini de çok severek almıştın. Şimdi gözlerini dikmiş, yabancı yabancı bakıyorsun onlara.

Yılgınsın.

Dizlerinde derman, kalbinde hayata dair bir istek yok. Bir gün çıkıp gelecek diye hep bekliyorsun, sadece bekliyorsun.

Karmakarışksın.

Bulduğun bu hâlin farkındasın, minik kalbin seziyor bunu ama ne yapacağını bilemiyorsun. Sarı saçlarının bukleleri büyük bir hüznle dökülüyor omuzlarına. Sanki bir ses duyuyorsun sonra derinlerden.

Fısıltı gibi bir ses. Boğuk. Ritmik.

Ses, dışarıdan geliyor. Dışarıya kulak kabartıyor, duyduğun sesin ne olduğunu anlamaya çalışıyorsun. Bildiğin seslerin hiçbirine benzemiyor bu. Sesin ahengine bırakıyorsun kendini bir süre. Ne olabileceğini düşünmeden, kayıtsızca...

Sonra sesi tanıyorsun. Kar sesi bu. Kar sesi hoşuna gidiyor. İnanılmaz bir uyum var bu seste. Bu ses alıp seni götürüyor kendinden. Rahatlıyorsun kısa bir süre. Kulaklarında kar sesi, dalıp gidiyorsun güzel hayallere.

Annemi düşünüyorsun ve bu düşünme anlarında o zamana kadar farkına varmadığın birçok ayrıntının da farkına varıyorsun. O, acı çekerken bile sana sevgi dolu gülümserdi. Bu gülümsemelerin hiç bitmeyeceğini sanırdın.

Ama o hep yatar ve uzun günler ve geceler boyu senin küçük ruhun hırpanır, olan biteni aklın almazdı, kabullenemezdi; her şey bir gün bitecek, hayallerinin önüne çekili bu tül perde aralanacak, annen sana yine masallar anlatacak diye beklerdin. Büyüklerin de sana böyle olacağını söylerdi. Her şey ve herkes böyle söylerdi. Senin buna inanmaya hazır küçük kalbin de buna inanırdı.

Birden bunların bir daha hiç gerçekleşmeyeceğini, seni avutmak için söylenmiş sözler olduğunu anlıyorsun. Bunu bilmek seni büyütüyor bir anda. Sonra kalbin titriyor. Bu titreyişle güvercinlerin kanatları kırılıyor. Bir başına kalıyorsun şu dünyada. Bugüne kadar yaşadıklarını, sana söylenenleri düşünüyorsun.

Şimdi düşünüyor ve daha önce anlayamadığın birçok şeye anlam verebiliyorsun. Onu pek üzgün görmediğini hatırlıyorsun. Bunun nedenini şimdi anlıyorsun ve küçücük ruhun bir kez daha hırpalanıyor. Çok acıyor kalbin. Ölesin geliyor. Bunun nedenini anlamak, anneni gözünde daha da büyütüyor, güzelleştiriyor. Bir duygu sağanağı yıkıyor seni.

Bir süre bu acı yangınında yanıyorsun. Sonra duygusuz, ruhsuz bir dalga geliyor, ruhunun en naif, en yaralanmaya müsait yerine hoyratça vuruyor. Deprem gibi sarsılıyorsun. Kalbin yanıyor. Kalbindeki ateşi söndürmek için küçücük elini uzatıp bir kez daha soğuk camı siliyorsun. Sildiğin yere gözünü yaklaştırıp dışarıya bakıyorsun. Rüzgârda salınan çıplak, kuru dallar gözüne çarpıyor. Dallar kırılacak gibi salınıyor, sağa sola doğru büküldükçe bükülüyorlar. Yaprakları dökülen kara kuru, çıplak ağaçlardan ve beton binalardan başka bir şey göremiyorsun. Hepsi bu ve bunları görmek seni hayata yaklaştırmıyor.

Sonra gözlerin cama kayıyor çaresizce, camdaki yırtık buğuya... Bu buğunun içinden bir insan çıkıp geliyor yanına. Önce kendisi çıkıp geliyor, sonra ayak sesleri duyuluyor. Birden fark ediyorsun: Babanın ayak sesleri bunlar. Yorgun yine. Her zaman yorgun zaten. Ayak sesleri bile yorgun. Kapının kilidinde çevrilen anahtarın sesini duyuyorsun. Kapı açılıyor ve bir yorgun adam içeri giriyor. Pencere önünde yakalıyor seni, dışarıya bakarken... Baban odada ilerleyip yanına geliyor, ellerini senin küçük omuzlarına koyuyor. Sonra eğilip sarı saçlarını öpüyor. Bu öpücük sıcak. Aile sıcaklığı var bunda. Isınır gibi oluyorsun. Sonra geriye dönüyor, babanın yorgun yüzüne bakıyorsun. O yüzde, sana anlatılmayan sevgiler görüyorsun. Gülümsüyorsun. Baban da gülümsüyor ve elini uzatıp gözündeki buğuyu siliyor.